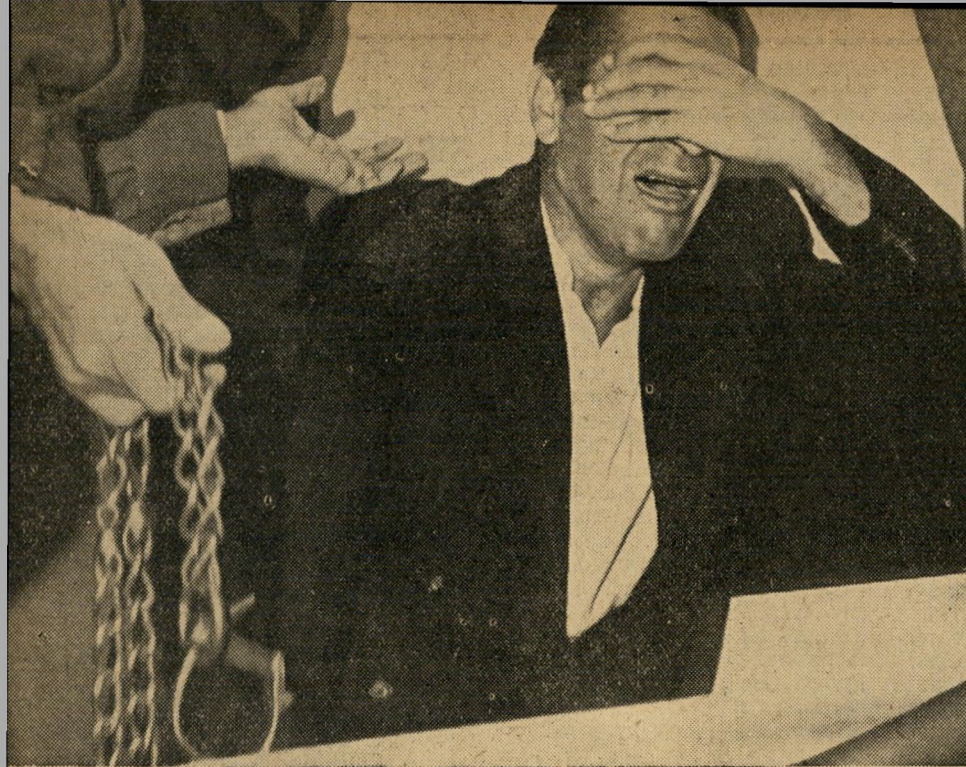

ברקה אחרי קריאת פסקדין המוות — אשתו המוועזת של הנאשם מוצאת מן האולם, בשעה שיעקובוביץ ממרר בבכי.

ח ש פ ט

לירה אחת קנס

בבית הדין המחוזי בת"א שררה אוירה מתוחה, אותה אוירה אופינית המלווה מתן פסקדין גורלי. אותה שעה התרוצצה ב- מסדרון אשה כבת 35, לבושה בגדי החג שלה, כשהשוטרים מונעים בעד כניסתה לאולם. היתה זו אשתו של דוד יעקובוביץ, ביץ, שהוצאה קודם לכן מהאולם, כאשר התפרצה לשמע ההחלטה העקרונית, שלפיה נמצא בעלה חייב ברצח ובאונס. היא פנתה לכל אחד מהאנשים שיצא מהאולם כשקולה רועד וחנוק בגרונה: "מה אמרו? מה הם אמרו?" גורלו של יעקובוביץ כבר נחרץ כמה דקות קודם לכן, אולם אף אחד מבין היוצאים מאולם בית הדין לא השיב

טול עונש המוות במדינה, ואילו יעקובוביץ, ביץ, החמישי, מחכה לערעורו בפני ביה"ד העליון.

המשפט של השנה. משעה 8 ב- בוקר באותו יום הורגשה בבית המשפט המחוזי, שבבית הסי. אי. די. לשעבר בדרך אילת (יפרת"א), תנועה בלתי רגילה. "ה- משפט של השנה", שהסעיר את הרוחות, ושימש דילמה בכל החוגים של החברה במשך 15 חודשים מאז אירעה פרשת גן מאיר, משך תשומת לב עצומה. אנשים רבים, ביניהם נשים מכל הגילים, מספרים לבוא כדי לתפוס מקום. אולם מספר המי קומות באולם הוא מצומצם, ורוב האנשים לא הורשו להכנס. השוטרים שמספרם היה הפעם גדול מהרגיל, הרחיקו מהפרוץ דור צעירים וצעירות למטה מגיל 16 (בד" קת תעודות וזהו) שבאו לבית המשפט...

אני מרגיש מצוין. יעקובוביץ הובא כמה דקות לפני השעה 9, ככול בידיו ו- רגליו, ומלווה משמר שוטרים חזק. על המדרגות חיכתה לו אשתו, שהקדימה לבוא. "אני מרגיש מצוין!" השיב לשאלת אחד העתונאים — "אני מאמין בצדק מן ה- שמים".

מקץ שלוש שעות, משהובל בדרך חזרה במדרגות, והוא שוב ככול בידיו ורגליו, וה- קהל מפנה דרך למשמר השוטרים, השמיע הנידון צעקות בכי ומחאה: "אלהים ינקום אותי! לכלם יהיה הסוף שלי, להם ולב- ניהם ולבני בניהם!"... קודם לכן, לשמע פסק-הדין, התפרץ יעקובוביץ בבית המשפט: "מצפונכם לא יהיה נקי עד סוף חייכם, אני חף מפשע, אני לא עשיתי כלום..."

זוג יוצא מן הכבד. אולם בית ה- משפט היה סבור אחרת. לא זה בלבד, צוין בספק הדין, שיעקובוביץ הכה את דניאל פקטורי על ראשו, לא זה בלבד ש- הוא אנס את אחותו, לא זה בלבד שהוא הביא את החלוק והזעיק את המשטרה, אך הוא פעל גם לפי שיטה קבועה, שבה בוצעו כמה מקרים עוד לפני האסון עם פקטורי, באותו גן מאיר עצמו. פרשת ה- עדות של אותו קצין צבא, שסיפר לבית המשפט על מקרה דומה שאירע לו כמה חודשים לפני אוגוסט 1949 בגן מאיר, שימשה כאן כעין הסבר, כי מעשה התי- נפלות של אדם יחיד על זוג מתבודדים בגן ציבורי איננו אגדה, הוא דבר אפשרי. השיטה, כפי שצוין במסקנות בית-המשפט, היתה בין השאר מבוססת על ההנחה כי הווג שיוחקף בנסיבות כאלה בגן ציבורי יתביש אחר כך לגלות את הדבר ברבים (ואמנם ידוע למשטרה על מקרים כאלה). אולם לרוע מזלו של יעקובוביץ היה הווג הזה יוצא מהכלל: היו אלה אח ואחות והצעירה לא נרתעה מלספר את כל האמת.

עדוה של הצעירה שנאנסה, עמדה בי מרכז המשפט ושימשה יסוד לבנין ההור כחות. בית הדין הביע את הערכתו המלאה לעדות זו וציון, כי הוא מאמין בכל דב ריה של הצעירה. מאידך גיסא — את הסיוע הטוב ביותר לדבריה של הבחורה (אשר הכירה וזיהתה את יעקובוביץ אחר כך) מצא בית המשפט בדבריו של יעקו-

בוביץ עצמו, ששיקר, בקשר לאלבי שלו שנכשל לחלוטין. כן צוין בית המשפט נקודה פסיכולוגית אחרת, ששיחקה כאן

הסמך נסים מטפל בנאשם שהתעלה אחרי קריאת פסק-ד

תפקיד: הדעה המקובלת, משום מה, כי אדם אחד אינו מסוגל לאנוס אשה, היא אשר פעלה כאן, לדברי בית המשפט, כא- שר אחד העדים סיפר כי שמע מפי המת-

לונגת כאילו שלשה אנשים התקיפו את הווג בגן מאיר...

שנים נעדרו. שעתיים וחצי ארכה הקראת פסק הדין המנומק, כשבאולם דממה רבת משמעות. היחידים שהיו "בתנועה" היו כתבי עתוני הערב, שגמרו אומר לה- ביא את החלטת בית הדין לידיעת הציבור בכל הארץ עוד באותו יום. באולם נעדרו הפעם שתי דמויות מרכזיות של המשפט המסובך והסנסציוני הזה: הצעירה שנאנ- סה, וסניגורו של יעקובוביץ, שלא הופיע מפאת עייפותו, כפי שהודיע בא כוחו.

במשך שעתיים וחצי לא הסירו האנשים המכונים שישבו זה מול זה עין מאב בית הדין, ד"ר בריזכאי, ליד האחד מהם ישב פרקליט המדינה, מר שימרון, ומאחור ריו אנשי צמרת המשטרה, ואילו ליד השל- חן ממול — שלמה רוזנשטיין, מפקד מש- טרת תל אביב בימי האנגלים ויועצו של הסניגור במשפט זה.

"זהו מעשה שיידוק!" מלמטה, מרחוב אילת הסואן, הגיע הד הצופרים של המכונות, כאשר בית הדין החל לספל בשאלת הפיצויים למשפחת הנרצח. חיוור ובקול רועד דרש עו"ד שצופק שיוטל על הנידון התשלום הסמלי של לירה אחת לאלמנת הנרצח וילדו. לשמע דרישה זו להטיל קנס על הנידון למות התרגש דוקא הקטיגור, (האיש שדרש את עונש המוות לנאשם). "זהו מעשה שיידוק!" — אמר. בית הדין נענה לבקשת בא כוח האלמנה, כשהנידון איננו מאזין כלל. כך הוטל עליו לשלם לירה אחת...

דקה אחת לפני קריאת החיוב בדין — הנאשם (למטה) עוקב אחרי כל תנועה של נשיא בית הדין, ד"ר בריזכאי (למעלה במרכז).

הנרצח דניאל פקטורי

לאשה, אף אחד לא רצה להוציא מפיו את הבשורה.

שתי חלופות. בפנים האולם, מת- יפה בבכי, שכב הנידון על אותו ספסל, שעליו הושב בדיוק לפני שנה — ב-28 לנובמבר 1949. אותו בוקר בא למשפט מגולח למשעי ולבוש חליפה כחולה, אותה החליפה עצמה, אשר בה נראה במשך 44 הישיבות, שארץ משפטו, פרט לאותם ה- ימים, כאשר הובא לבית המשפט פצוע אחרי שני נסיונותיו לשלוח יד בנפשו.

כמה שעות אחרי כן, בצהרי יום ג', הוכנס לתא הנידונים למות שבבית הסוהר המרכזי בתל-מונד האסיר התימני, לבוש חליפה אדומה. שאר ארבעת האנשים בתא הם כולם ערבים. (היהודי היחיד שהיה בתא הזה בחודשים האחרונים, יהושוע דגון, עובד לפני כמה שבועות לאחר ש- ביה"ד העליון זיכה אותו מאשמת רצח). האחרים מחכים להחלטת הכנסת בדבר בי-